

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 5. decembar 2016. godine
Br. ref.:RK1012/16

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI133/15

Podnosilac

Granit Berisha

**Ocena ustavnosti presude ARJ. UZVP. br. 25/2015 Vrhovnog suda
Republike Kosovo od 30. septembra 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Granit Berisha (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), stanovnik Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu ARJ-UZVP br. 25/2015 Vrhovnog suda od 30. septembra 2015. godine, kojom su potvrđene presude nižestepenih sudova u vezi sa rešenjem Nezavisnog nadzornog odbora za civilnu službu Republike Kosovo (u daljem tekstu: NNOCS).
3. Presuda Vrhovnog suda je uručena podnosiocu zahteva 15. oktobra 2015. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude ARJ-UZVP br. 25/2015 Vrhovnog suda, kojom se tvrdi povreda prava na pravično suđenje, koje je garantovano članom 31. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i pravo na pravično suđenje garantovano članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava i članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 5. novembra 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 8. decembra 2015. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues (član) i Ivan Čukalović (član).
8. Dana 16. decembra 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 29. septembra 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Altaya Suroya za predsedavajućeg sudiju Veća za razmatranje umesto sudije Roberta Carolana koji je, 9. septembra 2016. godine dao ostavku na poziciju sudije.
10. Dana 20. oktobra 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučio Sudu, u punom sastavu, da proglasi zahtev neprihvatljivim kao očigledno neosnovan.

Pregled činjenica

11. Odlukom ministra trgovine i industrije br. 01/990 od 15. oktobra 2012. godine, podnosilac zahteva je suspendovan sa posla, sa nastavkom isplaćivanja plate, zbog profesionalne nesposobnosti i lošeg upravljanja do odluke Disciplinske komisije.

12. Dana 5. juna 2013. godine, Disciplinska komisija je (u okviru Vlade) donela odluku br. 02/2013 o premeštaju podnosioca zahteva sa prethodne upravljačke pozicije na poziciju sa nižom odgovornošću, prilikom čega ne gubi funkcionalni stepen.
13. Podnosilac zahteva je, na osnovu člana 78. Zakona o civilnoj službi Kosova, izjavio žalbu NNOCS.
14. Dana 16. septembra 2013. godine, NNOCS je (odluka A 02/266/2013) potvrdio odluku Disciplinske komisije, utvrđujući da je ova Komisija zasnovala svoju odluku na oceni pretpostavljenog podnosioca zahteva u skladu sa odredbama Zakona br. L-149 o civilnoj službi Kosova, odnosno na članu 33. stav 2 (3) i članu 34. stavovi 2 i 4.
15. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prištini protiv odluke NNOCS, tražeći poništaj odluke NNOCS kao nezakonite.
16. Dana 13. januara 2015. godine, Osnovni sud u Prištini je odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca. Ovaj sud je utvrdio *“da je NNOCSK doneo pravičnu odluku i u skladu sa odredbama Zakona o civilnoj službi Kosova (Zakon br. 04/L-139) član 67, stav 1, pod stav 2, tačke 1, 2 i 3 i član 51, stav 2, kao i Uredbe br. 02/2011 o pravilima i žalbenim postupcima u NNOCSK-u. Takođe, sud nalazi da su u konkretnom slučaju pravilno sprovedene odredbe Uredbe br. 06/2012 – o visoko upravljačkim pozicijama u civilnoj službi Kosova, član 10, stav 4, tačka 4.1, član 9, stav 3.4 i član 19.”*
17. Podnosilac zahteva je neodređenog datuma izjavio žalbu Apelacionom sudu na presudu Osnovnog suda u Prištini.
18. Dana 24. marta 2015. godine, Apelacioni sud je odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i ostavio na snazi presudu Osnovnog suda u Prištini.
19. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo zahtev za vanredno razmatranje Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda.
20. Dana 30. septembra 2015. godine, Vrhovni sud je (presuda ARJ-UZVP br. 25/2015) ostavio na snazi presudu Apelacionog suda.
21. U obrazloženju svoje presude Vrhovni sud je, između ostalog, naglasio:

“Prema članu 33 Zakona br. 03/L-149 o NNOCSK-u određeno je da se u svakoj institucije centralne i opštinske uprave, periodično izvršava, na kraju svake godine, procena rezultata rada civilnih radnika. Procena rezultata na radu se izvršava sa ciljem povećanja uspešnosti rada i kako bi se obezbedilo postepeno poboljšanje profesionalnih sposobnosti i kvaliteta administrativnih usluga. Nadzornik je obavezan da sastavi procenu rezultata na radu. Član 34, stavovi 2 i 3 predviđaju da se rezultati procene rada upotrebljavaju kako bi obezbedili podatke za žalioaca i kako bi mu omogućili da poboljša svoj rad i uzeli bi se u obzir rezultati procene rada

tokom disciplinskih postupaka. I član 51, stav 2, istog zakona određuje da su civilni radnici obavezni da podrže i olakšaju sprovođenje politika koje su odobren od strane javne uprave. Nad ovim činjeničnim stanje, odlukom ministra trgovine i industrije, sa br. 01/990 od 15.10.2015. godine, tužilac je suspendovan sa posla, uz isplatu 50% od iznosa plate, zbog stručne nesposobnosti i lošeg upravljanja. Disciplinska komisija je odlukom KD 02/2013, od 05.06.2013. godine, premestila tužioca na poziciju sa nižom upravljačkom odgovornošću ali bez gubljenja funkcionalnog stepena, dok je odlukom NNOCSK-a sa br. 02/266/2013 od 16.09.2013. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužioca, koja je podneta protiv odluke Disciplinske komisije.”

Navodi podnosioca

22. Podnosilac zahteva tvrdi da je u njegovom slučaju povređeno pravo na pravično suđenje, jer Vrhovni sud nije obrazložio odluku i jer se nije izjasnio u vezi sa sadržajem (srž) tužbenog zahteva.
23. Prema podnosiocu zahteva “... Nijedna odluka državnih sudova nije tretirala u sadržaju činjenicu da li su poštovane zakonske odredbe u njegovim žalbama i zahtevima tako da se on otpusti sa pozicije koju je imao i da se prebaci na nižu poziciju sa istom platom...shodno tome ne može se zaključiti da je slučaj podnosioca zahteva obrazložen i tretiran kako u zakonskom tako i u materijalnom smislu.”
24. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi “... da se u odvijanom postupku pri organima ministarstava i Nezavisnog nadzornog odbora, povređuju odredbe Zakona za civilne službenike br. 03/l-149, Uredbe br. 06/2012 dok su odredbe Zakona o upravnim sporovima povređene od strane suda u postupcima pri razmatranju zakonitosti osporavane odluke.”
25. Podnosilac zahteva, takođe, tvrdi “... zaključci suda predstavljaju diskriminaciju u sprovođenju zakona u slučaju podnosioca zahteva. Takođe zaključak suda o odbijanju „tužbenog zahteva“ ovde podnosioca zahteva u upravnom sporu jeste još jedna diskriminacija u sprovođenju zakona.”

Prihvatljivost zahteva

26. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.
27. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”
28. Sud se, takođe, poziva na član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

29. Pored toga, pravilo 36 (1) (d) Poslovnika, propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.”

30. Osim toga, pravilo 36 (2) (b) Poslovnika, precizira:

“Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

(...)

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava; ”

31. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi povredu prava na pravično suđenje, jer Vrhovni sud nije obrazložio presudu i nije se izjasnio u vezi sa svojim tvrdnjama pokrenutim u tužbenom zahtevu.

32. Što se tiče prava na pravično suđenje, Sud se poziva na član 31. Ustava koji propisuje:

1. “Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama (...).”

33. Pored toga, član 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP propisuje:

“Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza (...), svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom.”

34. Sud primećuje da je Vrhovni sud u svojoj presudi, odlučujući o vanrednom zahtevu, podnetim od strane podnosioca, između ostalog, utvrdio: „Neosnovani su navodi tužioca u vezi sa povredama jer ih je ocenio kao bezuticajne na drugačije utvrđivanje činjeničnog stanja od onog koje je utvrđeno od strane drugostepenog suda, pošto je pobijana presuda jasna i razumljiva, sadrži dovoljna obrazloženja i odlučujuće činjenice za donošenje zakonskih odluka. Takođe, ovaj sud ocenjuje da nije povređen zakon na štetu tužioca i da je pravilno primenjeno materijalno pravo.“

35. U tom smislu, Sud smatra da se tvrdnje podnosioca zahteva o povredi prava na pravično suđenje ne argumentuju ubedljivo. Te tvrdnje se uglavnom odnose na način nalaženja i ocene činjenica i primenu materijalnog prava. Sud primećuje da je Vrhovni sud razmotrio sve žalbe podnosioca zahteva pokrenute pred njim, dajući obrazložen odgovor.

36. Sud naglašava da samo pozivanje na odredbe Ustava i tvrdnja da su one povređene, bez podnošenja nikakvih ubedljivih argumenata i bez objašnjenja okolnosti koje su dovele do povrede tog prava navodno povređenim od strane javnih organa ili sudova, ne pruža dovoljan osnov da ubedi Sud da je došlo do povrede ljudskih prava garantovanih Ustavom i EKLJP.
37. Shodno tome, Sud smatra da tvrdnja podnosioca zahteva da je postupak sproveden pred Vrhovnim sudom bio nepravičan i da krši pravo na pravično suđenje, odnosno pravo na obrazloženu odluku, je očigledno neosnovana.
38. Pored toga, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da su organi Ministarstva trgovine i industrije i NNOCS povredili odredbe Zakona o civilnoj službi br. 03/L-149 i odredbe Uredbe br. 06/2012, i da su redovni sudovi nezakonito primenili odredbe Zakona o upravnim sporovima br. 03/L-202.
39. S tim u vezi, Sud naglašava da takva tvrdnja pokreće pitanje zakonitosti i da je u nadležnosti redovnih sudova.
40. Sud, dalje, naglašava da po Ustavu nema zadatak da postupa kao sud četvrtog stepena u vezi sa odlukama donetim od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine, vidi, i: slučaj KI70/11, podnosilac zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
41. Nadležnost Suda je da utvrdi da li su postupci pred redovnim sudovima bili ispravni i pravični u celosti (vidi, između ostalog: slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj Evropske komisije za ljudska prava od 10. jula 1991. godine).
42. Sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom slučaja ne znači da može podneti uspešan i prihvatljiv zahtev, tvrdeći povredu njegovih/njenih prava zaštićenih Ustavom i EKLJP.
43. U ovakvim okolnostima, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio dokazima svoje tvrdnje o povredi ljudskih prava i osnovnih sloboda garantovanih Ustavom, jer činjenice koje je on predstavio ni na koji način ne ukazuju na to da mu je Vrhovni sud uskratio pravo garantovano Ustavom, odnosno pravo na pravično suđenje garantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP.
44. Shodno tome, zahtev je na ustavnim osnovama očigledno neosnovan i treba da se proglasi neprihvatljivim, kao očigledno neosnovan, u skladu sa pravilom 36 (1) (d) i 36 (2) (b) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 48. Zakona i pravilima 36 (1) (d) i 36 (2) (b) kao i 56 (2) Poslovnika, na sednici održanoj 5 decembar 2016. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

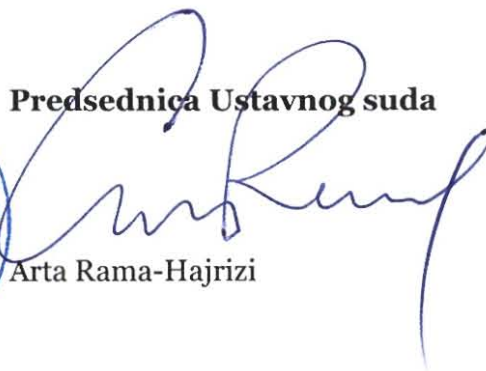
Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi